

gæld var Kirken bleven Fattigmands Ven, og selv Modstanderne maatte anerkende hans Privatlivs evangeliske Renhed.

Klokken var næsten ni, før han naaede hjem. Frøken Martinsen, hans Husholderske, meddelte ham i krænket Tone, at Aftensbordet havde staaet dækket i over en Time. Han gjorde sagtmodig en Undskyldning. Frøkenen, der var en midaldrende, robust Bondepige med rød-sprængte Kinder, led efter sin egen Mening af Blodmangel og fik ved mindste Anledning nervøse Anfald, hvorfor hun maatte skaanes for Sindsbevægelser.

Hun var kommen der i Huset paa anbefaling af Pastor Gaardbos afdøde Kæreste og følte det af den Grund som sin Rettighed at tyrannisere ham i hendes Sted.

„Frøken Martinsen,“ sagde han, da hun bragte ham Teen, „her kommer i Aften en Kone, som gerne skulde have et Sæt rene Lagner og et Par Skjorter udleveret. Det er til den gamle Lars Oven — Hønselars. Han ligger for Døden.“

Frøkenen erklærede kort, at det ikke lod sig gøre. Alt det Linned, der tilhørte Menighedsplejen, var sendt ud til Rensning og Reparation. Det vidste Præsten jo godt.

„Saa maa vi naturligvis tage af vort eget,“ sagde han lidt utaalmodig.

„Det er i Vask.“

Han betænkte sig lidt og sagde saa: „Det var slemt nok. Vi maa altsaa give Konen et Sæt af de ubrugte Lagner, der ligger i Dragkisten — De veed nok — i de to nederste Skuffer.“